

Forfatter: De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "De fortryllede Fingre", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-workid62744.pdf> (tilgået 11. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

De fortryllede Fingre (Et Eventyr.)

☒ En stille maanelys Midsommeraften sad der en lille Pige paa en Steen ved en Skovslette nær ved Ruinerne af det nedbrudte »Volmerslot« og stirrede ned i den speilklare Vandflade, der dannedes af en forbiløbende Bæk. Langt borte i Skoven hørtes der Larm af Musik, Dands og rullende Vogne. Den unge Pige syntes ikke ældre end 12 til 13 Aar. Hun bar en staaalgraa Blouse med et rødt Bælte om Livet; hendes lille Straahat laa ned de nydelige Handsker i Græsset. Hendes bøiede Stilling røbede en Skikkelse, ligesaa smidig som slank, og det lange sorte Haar, som rullede ned over hendes nødbrunne Nakke, glindsede som Ravnefjær i Maanestraalerne. Hendes Ansigt, som speilede sig i Vandet, var bruunt ligesom Nakken, med en frisk, næsten sydlig varm Farve. Øinene vare fyrige og sorte, Øienbrynene stærkt fremtrædende; men Panden hang for langt frem til at være smuk, og den lidt vel brede, noget flade Barnenæse, saavel som de altfor fyldige Læber, gav hende et Udseende, der ikke var uligt Mulatindernes, især naar hun, som nu, var bedrøvet.

☒ »Hu, hvor jeg er grim!« - udbrød hun, og Taarerne trillede hende ned over de brune Kinder - »ja, de har Ret! jeg er en Skifting, ret et lille Uhyre af Grirnhed. - Bort, bort i den vide Verden! o, hvi kan jeg ikke løbe til Afrika, som jeg truede dem med, til de sorte Negerinder! der vil dog Ingen spotte mig for min Platnæse - og der er jeg dog skjærere i Huden end alle de Andre. - Ak, hvi er alle Gudmoders deilige Eventyr dog kun Opdigtelser!« - vedblev hun - »hvi er der ingen Alfer og Feer til, som kan skabe mig om, eller give mig Magt dertil selv! - Var mit Ansigt kun et Øieblik som Vox eller Leer, og havde jeg blot lidt Færdighed i de tre Fingre, skulde jeg snart faae Panden og Læberne tilbage og den stygge flade Næse frem - og det skulde gaae mig som Ugleungen, der blev til en deilig Prindsesse!« --

☒ »Ja saa! en lille Konstnerinde - en Billedhuggerinde i Aanden! -skal vi see« - afbrød hende pludselig en mild qvindelig Stemme, og en gammel krumbøiet Kone stod for hende med en græsgrøn 137 Silkekaabe over Skuldrene og en stor sort Kysehat over Ansigtet - hun bar et Bundt Johannisurter under den ene Arm og støttede sig til en Krykkestav med den anden. Den lille nødbrunne Pige i Blousen sprang med Forbauselse op fra Stenen og gjorde Mine til at flygte; men den Gamle greb hende venlig ved Haanden. »Bliver du bange for mig? Thora Lind! - kjender du ikke din Gudmoder fra Skovsletten?« - med disse Ord løftede den Gamle sit nedbøiede Hoved og lod Maanen belyse hendes fine rynkede Ansigt med det godmodige Udtryk og det skjelske Smil, som Thora saa godt kjendte, tilligemed de store grønne Brillen, hvorigjennem et Par smukke brune Øine spillede.

☒ »Gudmoder! gode Fru Sommerkjær! er det dig?« - udbrød Thora glad - »er det i denne Skov, du boer? Ja, nu husker jeg det - her var det, jeg skulde besøgt dig ifjor St. Hans Aften, naar vi kjørte til Kilden - saa vilde du fortælle mig saa mange deilige nye Eventyr; men saa fik jeg Skarlagensfeber og maatte blive hjemme. - Siden har jeg saa tidt tænkt paa dig og længtes efter de nye Eventyr; men nu er min Fætter kommen til os; han siger, ligesom Fader og Moder og de Allesammen, at jeg er saa grumme grim og seer ud som en Negerpige, og naar jeg fortæller Eventyret, du har lært mig, om Ugleungen, der blev til den deiligste Prindsesse - saa lee de mig ud og sige, jeg er ligesaa taabelig, som jeg seer ud til, naar jeg kan troe paa Børneeventyr endnu i mit trettende Aar.« -

☒ »Nu, nu, lille Thora! - lad dem kun lee! Den leer dog bedst, som leer sidst. laften er du da kommen med til Kilden, kan jeg vide; men hvordan har du fundet Vei gennem Skoven?«

☒ »Ak, det veed jeg ikke. - Fætter Jørgen drillede mig igjen med min Næse, ligesom jeg var allergladest og vilde dandse med ham ved Kilden. De loe Allesammen af hans Løier. Saa blev jeg vred og bedrøvet og rendte bort fra dem Alle og vilde gjerne løbet hen, hvor alle Folk har flade Næser, som jeg, og er meget mørkere i Huden - og saa blev jeg træt og faldt i Tanker her paa Stenen.«

☒ »Dine Tanker blev jo ganske hørøstede, medens du speilede dig, og du græd ret ynkelig, lille Thora! Om jeg aldrig havde været din Gudmoder, maatte jeg dog ud af Busken og trøste dig, hvor travlt jeg saa havde med de kostelige St. Hansurter. Istedetfor at løbe til Afrika, var det dog nemmere, meente du, hvis der var Alfer og Feer til og du kunde blive skabt om eller faae Magt til selv at sætte Facon paa dit lille Ansigt.« - 138 »Ak ja, Gudmoder! hvem der var saa lykkelig! - men jeg veed jo nok, det er umuligt, og alle de deilige Eventyr, du har fortalt mig, er kun Noget, man bitter paa, for at more enfoldige Børn« -

☒ »See, see! er du nu bleven saa grumme klog? lille Thora! Ifjor troede du dog nok, du kunde lære at flyve, naar du kun fik to Fjær paa Skuldrene af den Fugl Phoenix.«

☒ »Ak ja - ifjor var jeg et taabeligt Barn. Dengang tænkte jeg ikke paa, hvor grim og fæl jeg saae ud, men syntes, Intet var deiligere i Verden, end at kunne flyve som en Fugl over Land og So og grønne Skove. Nu bryder jeg mig ikke engang om at dandse, fordi jeg dog aldrig kan dandse fra min flade Næse, som Fætter Jørgen siger, og mine Negerindelæber dog altid løbe foran Næsen.« -

»Din Fætter Jørgen er jo ret slem ved dig, og du kan vel slet ikke lide ham ?« -

»Jo dog, Gudmoder! - jeg kan inderlig godt lide ham, naar han kun ikke vilde drille mig med min Næse. Han er kun et Par Aar ældre, end jeg, og har krøllede gule Haar og deilige blaae Øine - og hans Næse er rigtig prægtig - og hans Mund og hans Hage med - og han tegner saa nydeligt baade Heste og Mennesker og Huse - og han veed Alt, hvad der er skeet i Verden, og meget Meer - og fortæller saa morsomt. Han bliver saa glad, naar jeg fortæller ham dine Eventyr - men saa leer han mig dog ud, naar jeg troer, det er sandt - og naar jeg bliver vred, tegner han mig af og viser mig, hvor grim jeg er. Han er ellers grumme god og troer paa Vorherre og Englene, ligesom jeg, men vil aldrig troe, der er Nogen meer til, som kan gjøre Mirakler. Jo, Gudmoder, lide ham kan jeg nok - der er Ingen, jeg kunde holde meer af i Verden; men han kan vist aldrig lide mig rigtig, fordi jeg er saa grim - det er dog Jammerskade, Gudmoder, at alle dine deilige Eventyr er Opdigtelser - og en Ugleunge dog aldrig kan blive til en deilig Prindsesse.«

»Men om der nu dog var lidt Meer i mine Eventyr, end du troer, lille Thora!« - tog den Gamle med hemmelighedsfuld Mine Ordet - »hvis jeg nu her i min Ensomhed havde opdaget en Konst, som de Lærde nuomstunder lade haant om, fordi de ikke kan forklare den paa deres Maade - hvis jeg nu havde en god Ven blandt de store mægtige Aander, som Vorherre sender til de Fromme, og som usyrlig kom til mig og gav mig Magt over Menneskenes Lemmer, saa jeg kunde omdanne de naturlige Skikkelser og give Andre samme Evne i 139 Hænder eller Fingre - og naar jeg saaledes, uden at være nogen Alf eller Fee eller ond Hex, kunde opfylde dit Ønske og give dig Magt til selv at danne dit Ansigt om efter din egen eller andres Smag« - -

»Ak, kjæreste Gudmoder! nu er det jo atter et Eventyr, du fører mig ind i: det er jo Noget, der aldrig virkelig kan skee i Verden.«

»Hvad der kan skee i Verden, veed Ingen, mit Barn, uden Han, der har skabt den« - vedblev den Gamle - »hans Kræfter ere uendelige, og vi Mennesker kjende neppe een af dem blandt mange mange tusinde. Alt, hvad der kan skee ved de guddommelige Kræfter, er naturligt, og alt Naturligt er guddommeligt; men der er flere Naturer, end der er Stjerner paa Himmelen, og hvad der her kan skee efter en høiere Naturs Orden, kan Ingen vide eller forudsee eller forstaae, undtagen Den, det bliver givet af Kræfternes Herre.« Hun sagde Dette ligesom for sig selv med et halvt drømmende Blik. - »Dog det forstaaer du ikke, Barn!« - tilføiede hun og klappede den forbausede Thora paa Kinden - »men du veed jo, Vorherre er almægtig og kan Alt hvad han vil - og vil han give dig eller mig Magt til at skabe os selv om, maae vi jo ogsaa kunne gjøre det Følg med mig, lille Thora! og du skal see, det er intet umuligt Eventyr jeg taler om.«

Thora saae forundret paa den milde gamle Kone og fulgte hende taus. Snart stode de ved hendes Bolig. Det var et lille nydeligt Huus, der var heelt omsnoet af Humleranker. Døren stod paaklem, og der sad en sneehvid Kat paa Tærskelen og snurrede velbehageligt. En lille Blomsterhave omgav Huset. Det var netop Rosernes og Liliernes fælles Blomstertid, og i store Grupper stod disse prægtige Blomster nu, halvt lukkede og ligesom drømmende, i Maanelysset. Thora følte sig saa hyggeligt, men dog hemmelighedsfuldt tilmode, som det var et vidunderligt Feeslot, hun skulde betræde. - Det var dog kun et lille simpelt Værelse, hun med sin Gudmoder nu traadte ind i; men de hvide Vægge vare behængte med Blomster og grønne Urter; et grønt Gardin skjulte en Alkove; i Stuen stod der et Bord midt paa Gulvet med en høirygget Lænestol for; - paa Bordet laae der en stor Bog opslagen med røde Bogstaver og med mange Billeder af Cirkler og underlige Tegn; over en af de store Kredse, med mange Vinkler og andre Tegn, stod der: »Kong Salomons Seglbillede.«

»Sæt dig ned, mit Barn!« - sagde Gudmoderen og bladede i den store Bog, medens hun af og til syntes at læse med stor Opmærksomhed. Derpaa fremtog hun et fladt Messingbækken med Sand og 140 ridsede deri en Figur, der saae ud som to fornedede sammenhængende Quadrater, hvis mellemste Sidelinier kun vare halvt udførte og adskilte med et lille Mellemrum, samt overskaarne af en horizontal Linie, der paa begge Ender dannede en ret Vinkel.

»Er det dit Alvor, mit Barn, at du vil have den Magt, du før ønskede dig« - sagde hun med stille Alvor - »og vil du selv kunne omdanne dit Ansigt - saa udstræk dine tre forreste Fingre paa din høire Haand og læg dem saaledes midt i dette Tegn, at du ikke derved berører nogen Linie! Fremsig saa tre Gange Navnet Hagith, og ønsk af al Magt, hvad du tænker paa! - og, hvis det kan skee uden Synd og Fordærvelse, vil du faae den Evne, du ønskede dig - men du maa ikke tale derom til noget Menneske!«

Thora havde lagt nøie Mærke til hvert Ord I den høieste Spænding berørte hun de aabne Steder i Tegnet paa den foreskrevne Maade og fremsagde med bævende Stemme det hemmelighedsfulde Ord tre Gange, medens hun inderligt ønskede Magt til at skabe sit Ansigt om. Da Navnet Hagith tredie Gang var udsagt, saae hun i Værelset en Lysning, som øiebliklig forsvandt uden nogen Lyd, og hun følte et stærkt, dog ingenlunde smerteligt Ryk i de tre udstrakte Fingre. Hun tog dem hastig ud af Tegnet, som hun havde brændt sig, og traadte noget forskrækket tilbage. »Hvad var det? Gudmoder!« - spurgte hun og fattede sig - »lynedet? og slog det ned i mine Fingre?«

»Det var den mægtige Hagith, som gav dig hvad du ønskede« -sagde Gudmoderen - »ti nu stille med hvad

der er hændet dig og skynd dig tilbage til dine Forældre! de lede allerede med stor Angst om dig i Skoven. - Først imorgen kan du prøve, om jeg har gjækket dig eller ei - men saa maa du staae tidlig op eller give Tid til Solen gaaer ned - for kun naar Solen staaer op eller gaaer ned, kan denne Kraft benyttes.«

☒ Thora saae, forbauset og forskende, paa sin venlige Gudmoder, om hvis fine Mund der spillede et Smil, som hun ikke vidste hvorledes hun skulde forklare sig. »Det er dog vist kun Spørg Altsammen« - sagde hun nedslagen og foer uvilkaarlig med de tre Fingre til Næsen; men den var ligesaa flad som hidtil og lod sig ikke rokke frem - »det gaaer mig sagtens, som da jeg var ganske lille og de Store fik mig til at løbe hele Dage med Salt i Haanden efter Fuglene, for at strøe Salt paa deres Haler og gjøre dem til mine Fanger.«

☒ »Deri gjorde de store forstandige Mennesker dig Uret, lille Thora!« 141 - svarede Gudmoderen - »de svækkede din barnlige Tillid til de Erfarnes Ord og betænkte ikke, at du handlede ligesaa klogt som de, naar de følge Forskrifter, som de ikke forstaae - og det gjør jo næsten Enhver, der blot vil tænde en Svovlstikke eller lægge et Sædekorn i Jorden. Men skynd dig nu til dine Forældre! jeg skal følge dig til dem ad en Gjenvei.« Med disse Ord tog den venlige Gudmoder hende ved Haanden og løb saa let bort med hende, som om hun fløi. Det var hende virkeligt som hun svævede over Skovsletten ved sin Gudmoders Haand, næsten uden at berøre et Græsstraa, og det varede ikke mange Øieblikke før hun stod hos sin Familie, som længe havde savnet hende og nu vilde kjøre hjem fra Kildeforlystelserne. Saasnart Thora stod ved Vognen, var Gudmoderen forsvunden i de grønne Buske. Baade Forældre, Søskende og Fætter Jørgen overvældede Thora med Spørgsmaal om hvor hun havde været, og der vankede endeel Skjænd; men hun svarede kun, med lunefuld, skalkagtig Mine, at hun havde været paa Veien til Afrika, som de jo nok vidste, og at hun ganske vist løb eller fløi heelt derhen en anden Dag, naar de længer vilde drille hende med hendes Næse. At hun havde været hos sin Gudmoder, fortaug hun, saavel som hvad der var skeet med hendes Fingre; men at hun nu kunde løbe paa en Maade, der næsten kunde kaldes at flyve, paastod hun med Ivrighed; og hendes Gang var saa let og smidig, at Fætteren næsten var saa høflig at indrømme hende det.

☒ Det Første, Thora foretog sig, da hun næste Morgen vaagnede, var at gribe til sin Næse og rykke i den af alle Kræfter med de tre fortryllede Fingre; men den forandrede ikke sin Skikkelse. »Saa har jeg dog kun drømt det Altsammen« - sukkede hun - »jeg maa vel have sovet ude ved Skovbækken og har slet ikke været hos Gudmoder.« - Det var imidlertid langt efter Solens Opgang, og hun erindrede nu, at det kun var naar Solen stod op eller gik ned, den hemmelighedsfulde Evne var virksom. Hun gik nu som i Drømme den hele Dag og gav nøie Agt paa Solens Gang, for ikke at forsømme den vigtige Solnedgangs-Time.

☒ Silde paa Eftermiddagen tog hun et lille Speil, et saakaldet »Søndagsøie«, med sig og løb ud til Slotsruinen. (Hendes Fader eiede en Parcel fra det udstykkede Gods, hvortil det nedbrudte Slot hørte). Her stillede hun sig i et halvt nedbrudt Vindue, der vendte mod Vest og hvorfra hun kunde see Solens Nedgang i Havet. I det Øieblik, den nederste Solrand syntes at spille paa den fjerne Havflade, holdt hun 142 det lille Speil for sit Ansigt og begyndte med største Ivrighed at klemme sin Næse frem og sin Pande og sine Læber tilbage. Det kom hende for, at Ansigtet virkelig forandrede sig og næsten blev hende ukjendeligt - men det syntes hende tusinde Gange grimmere end tilforn. Hun udstødte et Skrig og tumlede svimmel ned af Vinducsruiuen. Faldet var dybt. Hun greb uvilkaarlig for sig, men blev slemt forslaaet baade paa Albuerne og i Ansigtet. Speilet havde hun tabt - det laae dybt nede mellem Ruinerne og var slaaet i tusinde Stykker. Med Hænderne forslaaede og, som hun troede, med et græsselig forvandlet Ansigt, løb hun hjem og styrtede ind til sine Forældre, der med største Forskrækkelse saae hvorledes hendes Ansigt var forslaaet og næsten ukjendeligt Hun kastede selv et ængsteligt Blik i et Speil og sank afmægtig til Gulvet. Hun blev bragt tilsengs og forbundet, men da hun kom til sig selv, var hun i en febrilsk Tilstand. Alt, hvad hun sagde om Trylleri og Forvandling, klang som forvirrede Fantasier. Efter nogle Ugers Sygeleie stod hun vel helbredet op, men hendes Ansigt var ikke længer det samme. Alt, hvad man havde dadlet ved det tilforn, var forsvundet. Panden hang ikke længer ud, men havde derimod faaet en Skjævhed, der klædte hende meget værre. Næsen var ikke flad, men var bleven tyk og kluntet i Enden. Uagtet hun ingen Tænder havde mistet, var den før noget vel fremstaaende Mund nu faldet ind, som paa en gammel tandløs Kone.

☒ »Du rnin Gud, hvilket Uglebillede hun dog er bleven ved det Fald!« - sagde Faderen, og hele Familien var af samme Mening. Fætter Jørgen saae det dog ikke; han var reist bort om Morgenen samme Dag, Thora om Aftenen var faldet ned blandt Slotsruinerne. Thora selv saae sit forandrede Ansigt med Gru, men trøstede sig hemmelig med, at hun kunde forme det om hver Morgen og Aften. Hun gjorde nu et formeligt Studium af denne ydre Selvforbedring. Hun gik ikke længer til Slotsruinen og udsatte sig for at falde ned; men hun lukkede sig inde i sit Værelse paa de Timer, hvori Solen efter Almanakken skulde staae op eller gaae ned, og i disse Timer modellerede hun formelig paa sit Ansigt saa godt, som hun kunde, og som hendes Smag eller Lune indgav hende det. Hun var selv overbevist om, at en saadan Modelling virkelig fandt Sted, og at det ingenlunde var en Fantasi, som hun havde medbragt fra sin Sygdom. Hun fordreiede uvilkaarlig sit Ansigt, og gjorde slemme Grimasser under Arbeidet, og undertiden troede hun da, at disse fordreiede Miner vare hendes

hvorledes hun saa tænkte sig dem og syntes at omforme dem, tiltog hun hver Dag i Grimhed. Man troede virkelig at bemærke paafaldende Forandringer i hendes Ansigt fra den ene Dag til den anden, men aldrig nogen Forandring til det Bedre, og hun hørte saamange Kritiker over sit Ansigt, at hun tilsidst blev fortvivlet over sin hemmelige Kunst og ønskede kun at kunne give sig sit oprindelige Ansigt tilbage. Ogsaa derpaa forsøgte hun; men det vilde aldrig lykkes. Ethvert nyt Forsøg gjorde hende kun grimmere.

✂ Det var netop i det Aar, Thorvaldsens Tilbagekomst til Fædrelandet havde vakt almindelig Opsigt og Interesse over hele Landet. Rygtet om den Triumf, hvormed en Billedhugger var bleven hædret som en Seierherre eller Konge, havde tilligemed Kunstneren sat hans Kunst i høi Anseelse, og de, der aldrig før havde havt 'Øie for Skjønheden og Høiheden i Billedverdenen, begyndte at faae Øinene op for dens Rigdom. Ogsaa til Proprietair Linds Parcel var der kommet Kobbere af Thorvaldsens Værker og enkelte Gibsafstøbninger. Pludselig fik Thora en Idee, som hun vel ikke aabenbarede Nogen, men hun yttrede den heftigste Lyst til at see Thorvaldsen og hans Værksted og bad sin Fader hver Dag om at tage hende med paa hans nærforestaaende Reise til Hovedstaden. Siden hendes Sygdom havde saavel hendes daglig grimmere Udseende, som hendes besynderlig spændte Væsen mishaget hele Familien. Undertiden undslap der hende Yttringer om Evner og himmelske Gaver, som maatte kunne gjøre Underværker endnu i Verden, naar man kun ikke var blind derfor. Man havde mærket, at hun altid Morgen og Aften lukkede sig inde; og - ved at kige gennem Nøglehullet, havde Stuepigen opdaget, at naar Thora saaledes troede sig ubemærket, var hun kun sysselsat med at speile sig og med at glatte og stryge sit Ansigt. De ansaae Alle den stakkels grimme Thora for halv vanvittig af Forfængelighed og Lyst til at være smuk. For mulig at give hendes Tanker en anden Retning - og for maaskee at raadføre sig med en Læge eller Psycholog, angaaende hendes Sindstilstand - føiede Faderen hende i hendes idelig gjentagne Ønske og tog hende med til Kjøbenhavn i Julen.

✂ Det Eneste, hun interesserede sig for i den store By, var Thorvaldsen og hans Værksted, og Faderen gik ofte derhen med hende. For at ikke hendes paafaldende Grimhed skulde gjøre Opsigt paa Gaden, 144 maatte hun bestandig gaae med et tæt Slør. Saaledes viste hun sig ogsaa i Thorvaldsens Værksted Hendes lette smidige Skikkelse og hendes smukke livlige Stemme, ligesom ogsaa mangan Bemærkning, der vel ikke røbede nogen dannet Smag, men snarere et bizart Lune, tildrog sig Kunstnerens Opmærksomhed, og han fandt ofte Morskab i at tale med hende. Han syntes at antage, at hendes Ansigt maatte være ligesaa skjønt som hendes øvrige Skikkelse, og opfordrede hende ofte til at lægge Hat og Slør fra sig; men derfor vægrede hun sig altid bestemt og gjerne med en eller anden Yttring, som endnu mere spændte Nysgjerrigheden.

✂ Hun var allergladest, naar hun traf Kunstneren ifærd med at modellere i Leret, og hun betragtede da hans Fremgangsmaade med den mest spændte Opmærksomhed, ligesom hun vilde aflure ham Konsten. Undertiden tog hun selv en Klump Leer og vilde danne et Ansigt deraf, men det blev altid et skrækkeligt Vrængebillede. Kunstneren smilte kun, naar han saa det, men var for godmodig til at lee høit eller dadle det. Faderen havde betroet ham, at hun desværre nok var noget forvirret i Hovedet efter en Sygdom, og at det kun var for at skjule sin Grimhed, at hun bar Slør, men at hun paa den sidste Tid alene sværmede for sin store Landsmand og hans Konst.

✂ Det var et curiøst Barn - meente Thorvaldsen - og var hun virkelig lidt forvirret i Hovedet, klædte det hende dog meget morsomt.

✂ En Eftermiddag, da hendes Fader var ude, løb hun ene hen paa Charlottenborg og traf Thorvaldsen alene ved sit Arbeide. Da hun havde seet noget paa ham, bemærkede hun, at det vistnok maatte være herligt og en stor Kunst, saaledes at kunne danne skjønnede Billeder af Leer; men langt herligere og en meget større Kunst vilde det dog være, naar man kunde danne levende Mennesker.

✂ Kunstneren loe ad dette Indfald, der syntes ham at røbe en snurrig Naivetet for en Pige af den Alder. Hun gik nu i sit fjortende Aar.

✂ Hun forklarede ham omstændelig sin Mening, og at hun dog ikke meente hele nye Mennesker, men kun enkelte Stykker af dem, og at, naar man havde lært Konsten rigtig af Vorherre selv eller en af hans mægtige Aander, maatte man ogsaa kunne omdanne hvad der var hæsligt hos et Menneske, enten det nu var en Arm eller et Been eller et heelt Ansigt.

✂ En saadan Menneske-Restauration var vel ogsaa en Kunst - indrømmede Mesteren med godmodigt Lune - hvorvel han ikke kunde sætte den saa overvættets høit. - For en Deel slog det ind i Skrædderkonsten, meente han, siden dog Klæder skaber Folk, og for en Deel hørte det til Tandlægenes og Haarskjærernes, Kammertjenernes og Pyntekonernes Professioner.

✂ »Du forstaaer mig slet ikke« - sagde Thora ivrig - »jeg mener virkelig hvad du kalder at modellere, og at man maatte kunne klemme et levende Menneskeansigt paa samme Maade med sine tre Fingre, som det Leerhoved, du der staaer og piller med, og gjøre det ligesaa smukt som man vilde og forstod.«

✂ »For at modellere i levende Menneskekjød, maatte man jo kunne hexe« - meente Mesteren og rystede paa Hovedet, idet han nu dog troede at mærke den Forvirring i Barnets Hoved, Faderen havde omtalt.

☒ »Tingen er slet ikke saa urimelig!« - forsikkrede Thora. - »Naar Solen retnu gaaer ned, som vi jo kan see her fra Vinduet, saa skal jeg vise dig det. Jeg har modelleret selv saa meget paa mit eget Ansigt, at det er blevet ganske forskrækkeligt; men grimt var det da iforveien, og meget værre kunde det ikke blive. - Kunde du kun lære mig at modellere smukt, skulde jeg snart blive smukkere, end din Venus der.«

☒ »Hun er rigtignok gal, Stakkel!« - tænkte Thorvaldsen, og vilde føie sig efter hendes Fantasi. »Den Konst maa du endelig lære mig!« -sagde han - »jeg mener just ikke at gjøre Ansigter stygge, men at restaurere dem eller modellere dem om. - Det kunde være en meget beleilig Konst i vore Tider. - Men er du da virkelig saa styg? - Lad mig see hvorledes du har skilt dig ved dit Ansigt, da du sidst modellerede det!«

☒ »See!« - sagde hun og rev Sløret af; og Konstneren traadte forbauset tilbage ved Synet af det bizarre Nøddeknækker-Ansigt, hun viste ham, medens hendes store sorte Øine stode fulde af Taarer og vare overordentlig skjønne.

☒ »Dersom der blot var Harmoni mellem Pande, Næse, Mund og Hage, og hele Ansigtet svarede til Øinene, vilde du være en Skjønhed« - bemærkede han - »men, du har Ret! Den, der har modelleret dit Ansigt, har virkelig gjort betydelige Misgreb og har hverken havt Antiken eller Naturen for Øie.« - Han maatte selv lee over sin Bemærkning og den øiebliklige Forglemmelse af, at det var et levende Menneskeansigt, han talte om. Han klappede hende venlig paa Kinden og lovede, at han nok skulde lære hende at modellere sit Ansigt 146 om igjen med Tiden, naar hun først fik lidt mere Greb paa at behandle Hoveder i Leret

☒ »Det lærer jeg aldrig« - sagde Thora utaalmodig - »Alt, hvad jeg vil lave, bliver til grimme Uglebilleder - men see! nu gaaer Solen jo ned - tag du nu mine Fingre mellem dine og sæt Skik paa mit Ansigt i en Hast! mine Fingre kan kun gjøre det; men der maa en Haand til at bruge dem, som forstaaer det«

☒ »Hun er dog complet gal« - tænkte Thorvaldsen, og havde ondt med at holde sin Latter tilbage. »Nuvel!« - sagde han venlig - »sæt dig herop, Barn, og laan mig din lille Haand! det kan dog sagtens være en Prove værd. Jeg vilde forsvoret, jeg nogensinde skulde modellere paa et levende Hoved; men man skal lære saalænge man lever -«

☒ Som en Fugl svang Thora sig op paa en ledig Byste-Piedestal og rakte Konstneren sin høire Haand, med de tre forreste Fingre udstrakte. I overgivent Lune greb han hendes Haand og overfoer hendes Ansigt med hendes Fingre. Af uvilkaarlig Konstdrift trykte han paa de Steder, der ragede for langt frem, og ligesom fremdrog hvad der var for sammentrykt; han glattede paa den skjæve Pande - han modellerede tilsidst formelig paa Næsen, Munden og Hagen, og brugte Barnets Fingre som han ellers brugte sin Modelleerstok, medens han loe af fuldt Hjerte over denne Leg.

☒ Pludselig standsede han og studsede: »Enten maa jeg have seet feil før, eller du er en lille Hex« - udbrød han - »du har jo et meget vakkert Ansigt. Hvad har du at udsætte derpaa? - See selv!« - Han rakte hende et lille Speil.

☒ »Deiligt, deiligt!« - udbrød hun jublende og sprang ned af Piedestalen »seer du nu, jeg havde Ret! - nu behøver jeg ikke at gaae med Slør meer.« - Hun kastede Sløret hen ad Gulvet - »Og nu er jeg ti Gange saa kjøn som din Venus der.«

☒ »Paa en Maade kan du have Ret!« - sagde Konstneren og loe - »dit ubændige Liv kan jeg umulig give Marmoret - og saadanne Ildøine ikke heller. Formerne i dit Hoved kunde dog nok ellers trænge til at gjenemgaaes lidt paany.« -

☒ »Imorgen, naar Solen staaer op eller naar deri gaaer ned, skal jeg gjerne komme igjen, hvis du vil gjøre Meer ved det - Paa anden Tid kan du ikke bruge mine Fingre. - Men det behøves ikke« - tilføiede hun sjæleglad og hoppede for Speilet - »nu er det smukt nok, og hvad det mangler, kan jeg nok selv gjøre. Tak, tusind Tak fordi du hjalp 147 mig! - Nu skal Fætter Jørgen dog see, at jeg næsten er ligesaa kjøn som han selv.« Derpaa satte hun sin Hat paa og kastede Sløret længer bort paa Gulvet med sin lette dandsende Fod »Farvel, farvel! jeg maa hen til Fader og vise ham mit nye Ansigt.« Dermed var hun ude af Døren.

☒ »Hun er ligesaa gal, som hun er nydelig« - tænkte Thorvaldsen -»hun havde nær gjort mig gal med; - bildte hun mig ikke ind, hun var saa grim, at det lille vakkre Ansigt ved første Øiekast virkelig saae mig ud som et Nøddeknækkerfjæs. Det er et farligt Barn at tale med

☒ - hendes Galskab smitter - var jeg ikke nærvædet at troe, jeg virkelig havde modelleret hende!«

☒ Faderen blev høilig forbauset, da han saae Thora igjen; hendes nødbrune Ansigt straaede af Glæde og var overmaade vakkert. De fordreiede Former syntes ganske forsvundne; kun paa Øinene og Hagen kunde han gjenkjende hende; men da hun, for at forklare ham sin Forvandling, forsikkrede, at det var skeet ved Thorvaldsens Hjælp, og at han blot havde modelleret paa hende i nogle faa Minuter

☒ - rystede Faderen paa Hovedet og sukkede dybt over den Sindsforvirring, han nu troede at høre det

klarest Beviis for. »Ti stille med den ravgale Snak, Barn!« - afbrød han hende - »jeg maa før have seet dit Ansigt med en falsk Forestilling om, at du var og blev en grim Ugleunge: nu seer jeg, der er Intet at udsætte paa dit Ansigt - men du maatte dog langt heller være styg, end gal. Pak nu ind! vi skal reise imorgen tidlig.«

☒ Thora var saa glad over sit nye Ansigt, at hun ikke lod Faderens strenge Ord gaae sig nær; men hun speilede sig hvert Øieblik, og kunde ikke tænke paa Andet, end paa det Indtryk, hendes nye Ansigt vilde gjøre baade paa Fætter Jørgen og alle Andre. Næste Aften var hun hjemme.

☒ Alle fandt unegtelig, at hun nu var bleven besynderlig vakker, og forklarede det, sorn en Følge af hendes muntre Stemning efter Kjøbenhavnsreisen, og af hendes stærke Væxt i den sidste Tid, tilligemed den hastige Udvikling af hendes Legemsformer, som syntes fremkaldt ved den lykkelig gennemgaaede Sygdom. Selv var hun overbeviist om, at hun ved sin Gudmoders Konst og ved sine fortryllede Fingre, under den store Konstners Veiledning, havde givet sig det vakkre Ansigt. Besøget hos Gudmoderen havde hun dog aldrig talt om til Nogen, og - for ikke at gjælde for afsindig - talte hun nu 148 heller ikke meer om, hvorledes hun i Kjøbenhavn var bleven ommodelleret Fætter Jørgen havde hun ikke villet lade sig see for med sit grimme Ansigt i Kjøbenhavn; men hun havde hørt hans Stemme, naar han besøgte hendes Fader og spurgte efter hende; hun klædte sig da altid paa, som hun foregav, medens hun kigede gennem Nøglehullet paa den tillaaede Dør, for kun at see ham. Nu ventede hun bestandig et Besøg af ham paa Parcellen; men han kom ikke.

☒ Forandringen i Thoras Væsen og Udseende fremkaldte uvilkaarlig en større Deeltagelse og Omhu for hende i Familien. Der blev nu sørget for, ved en forstandig Underviisning, at modarbeide hendes overdrevne Hang til fantastiske Forestillinger. Hendes Ansigt fandt Alle nu særdeles smukt, og Nogle paastode endogsaa, at det paafaldende lignede den Engel af Thorvaldsen, der bærer Døbefonten i Frue Kirke. Hendes Forstand udviklede sig ogsaa snart betydelig. Hun fik Underviisning i flere Sprog og Videnskaber, endogsaa i Mathematik, der ansaaes for en god Dæmper for den exalterede Fantasi. Hun blev virkelig ogsaa i et Par Aar saaledes udrevet af den barnlige Eventyrverden, at alt Overnaturligt forekom hende unaturligt og latterligt. Besøget hos Gudmoderen betragtede hun nu, ligesom dets Følger, som en Drøm, og Eventyret med den store Konstner paa Charlottenborg ansaae hun for en Levning af hendes Feberfantasier. Den dybe Følelse, der i hendes Opvæxt syntes at ligge i hendes Øine, tilbagetrængtes imidlertid meer og meer af et Selvbehag og en Overvurdering af hendes ydre Fortrin, der truede med at tilintetgjøre en Natur og et Væsen, hvis Elskværdighed ellers vilde have henrevet Alle.

☒ Tre Aar vare forløbne. Fætter Jørgen havde ikke seet Thora siden hint Besøg hos hendes Forældre i hans Skoleferie, da han selv var 16 Aar gammel og næste Efteraar skulde være Student. Han var allerede dengang bleven hendes varmeste Beundrer, uagtet han ofte for Spøg havde drillet hende. Hans Interesse for hende var siden i høi Grad tiltaget, medens han ofte havde haft Leilighed til at læse hendes Breve til en Tante i Kjøbenhavn. Disse Breve vidnede om en betydelig Aandsudvikling, og der var ofte en artig Hilsen deri til ham. Først efterat han havde fuldendt de almindelig forberedende akademiske Studier ved Universitetet og havde studeret over et Aar ved Konstacademiet, for at uddanne sit Talent til Konsten, besøgte han i Paasketiden sin Onkel, Proprietair Lind, paa Parcellen ved det gamle Slot.

149

☒ Det var Thoras Confirmationsdag. Han var bleven forsinket paa Reisen og kom først betimeligt nok til at see hende paa Kirkegulvet blandt de andre Confirmander, hvor hun med stor Færdighed gjorde Rede for sin Christendoms-Kundskab og bekræftede sin Daabspagt. Han stod, forbauset af hendes Skjønhed, og vovede ikke at hilse hende, for ikke at forstyrre hendes høitidelige Stemning; men han saae dog paa hendes Blik, at hun havde bemærket ham. Hun svarede høit og med den klareste Forstand paa ethvert Spørgsmaal, men syntes kun lidet bevæget under den kirkelige Handling. Hendes Blik dvælede ofte paa de Tilstedeværende og sank undertiden ned paa Bindet af hendes Psalmebog, som var saa blankt, at hun kunde speile sig deri. Det gjorde hun ogsaa virkelig, og den Mine, hvormed hun betragtede sit nydelige Billede, syntes at udtrykke saa lykkelig en Følelse, at Mange toge den for Andagt. Fætter Jørgen saae dog med det skarpeste Blik - og det undgik ham ikke.

☒ Ved den første Samtale med Thora efter Confirmationshøitideligheden blev han vel i høi Grad henrevet saavel af hendes Skjønhed, som af hendes glimrende Underholdningsgave; men den Inderlighed i Følelsen og det fantasirige Liv i hendes Øine, hvorved hun allerede som et halvt Barn havde gjort et uudsletteligt Indtryk paa ham, uagtet han saa ofte voldte hende Sorg ved sine smaa Drillerier - den Naivitet, der saa ofte havde glædet ham, da hendes Ansigt havde haft saamegen Lighed med Mulatindernes - alt Dette var nu forsvundet. Thora var en fiin dannet Dame og havde aldeles tilegnet sig Modesmagens tilsyneladende Foragt for al Følelse og Fantasi. Hendes Yndlingslæsning var i den sidste Tid de Skuespil og satiriske Blade, hvori den hjerteløse Spot og det al Begeistring udslukkende Vid udelukkende førte Ordet. Selv besad hun et umiskjendeligt Talent til at sige skarpe og undertiden vittige Bemærkninger, og herfor høstede hun sædvanlig et Bifald, der smigrede hendes Forfængelighed og forviste al Hjertelighed og Alvor i hendes Omgangskreds. At hun aldrig gik igjennem en Stue, uden at kaste et selvtilfreds Blik i Speilet, undgik heller ikke Fætterens Opmærksomhed, og han tillod sig, i Form af en Compliment, at prise Speilene og selv hendes

blanke Psalmebog lyksalige for de venlige Blik, de modtog af hans smukke Cousine. Hendes Lighed med Thorvaldsens Daabsengel kom ogsaa paa Tale, og Fætter Jørgen tillod sig den Bemærkning, at der i Udtrykket om Munden dog var en betydelig Ulighed, ligesom det ikke blot var 150 Vingerne, men fornemmelig den dybe alvorlige Grundstemning baade i Former og Udtryk, der gav hint Konstværk sin høieste ideale Betydning og hævede det til en virkelig Engletypus.

✂ »Min strenge Hr. Fætter finder mig ikke sentimental og sværmerisk nok« - udbrød Thora og loe - »man skulde troe, han var tredive Aar ældre og hørte til den ømme æsthetiske Tid, da man jo sværmede for Werthers Lidelser og selv for Lafontaines Romaner.«

✂ Thora sang og spillede smukt. Hun høstede om Eftermiddagen stor Beundring for sit lunefulde Foredrag af de moderneste Parodier paa Følelsens Poesi og nogle musikalske Genrebilleder i nederlandsk Stiil af det forrige Aarhundredes Drikkestueliv. Contrasten mellem disse Løier og Confirmationsdagens alvorlige Betydning kunde Fætter Jørgen ikke undlade at bemærke, og maatte derfor finde sig i, paa en vittig Replik af Thora om smægtende og snerpede unge Herrer, at blive Gjenstand for almindelig Latter.

✂ Kun et Øieblik henad Aften havde Fætter Jørgen Leilighed til at tale uden Vidner med sin smukke Cousine. Hans Hest stod sadlet for Døren. Han greb hendes Haand med smertelig Heftighed og hviskede: »Farvel, Thora! vi sees maaskee aldrig meer. Dengang jeg drillede dig med din Negerindenæse, fandt jeg dig dog deilig igrunden. Det Billede jeg i den Ferie tegnede af dig og som jeg lod dig beholde, tog jeg en Copi af, som jeg - underligt nok - altid har baaret ved mit Bryst; tilgiv mig den sentimentale Grille!« - Han tog det frem og viste hende det. - »Husker du den Sommeraften, du halv vred og halv spøgende truede os med at løbe til Afrika og paastod, du kunde flyve, da du kom tilbage fra Skoven?«

✂ »Ak ja!« - udbrød hun pludselig alvorlig - »det var den Aften, du var saa ond imod mig og drillede mig med min Grimhed.«

✂ »Den samme Aften fuldførte jeg dette Billede, for aldrig at glemme dig.«

✂ »Det var den Aften, jeg drømte om min Gudmoder og hendes Eventyr« - vedblev Thora, ligesom adspredt og halv vemodig -

✂ »Lever hun endnu?« - spurgte Fætteren.

✂ »Jeg saa hende i Kirken idag; men ellers seer jeg hende aldrig; hun skal høre til de Hellige her i Egnen og gjælder blandt den enfoldige Almue for et Slags Troldqvinde, men af det gode Slags.«

✂ »Gud give, hun da kunde trylle det Sind tilbage hos dig, som skinnede dig ud af Øinene for tre Aar siden« - sagde Jørgen - »det var en 151 kosteligere Skat, end al den Skjønhed og kolde Klogskab, du nu glæder dig over og beundres for.« Hans Stemme bævede, og der stod Taarer i hans Øine. Uden at vente paa Svar, hilsende han den skjøne Thora og steg tilhest. - Han havde aldeles opgivet Embedsveien for at dyrke Malerkonsten, som han saa tidlig havde havt Lyst og Talent til, og han greb nu en Leilighed, der tilbød sig til en Udenlandsreise. I hele tre Aar hørte Familien paa Parcellen aldeles Intet til ham.

✂ I disse tre Aar foregik der en mærkelig Forandring med Thora. Gjensynet af hendes Barndoms Legekammerat og deres saa godt som opløste Forhold havde stemt hende sørgmodigt. Allerede som Barn havde hun været forelsket i ham, og for hans Skyld var det, hun saa inderlig havde ønsket at blive smuk. Hin Dag, da han saa hende i hendes største Skjønhed, havde han bitterlig krænkede hendes Selvfølelse, og hun havde følt sig næsten fjendtlig stemt imod ham. Hans sidste bevægede Ord til hende og hans Tilstaaelse om den hemmelige Kjærlighed, han havde bevaret for hende fra hun var halvvoxen og saa inderlig styg, havde rørt hende. Neppe var han bortreist, før den længe indslumrede Lidenskab fra hin første drømmende Ungdomstid med fordoblet Heftighed og Styrke kom tilbage.

✂ Uden at røbe denne Følelse for noget Menneske, nærrede hun den nu, til den beherskede alle hendes Tanker, og med den kom hin Stemning tilbage, hvori Begjerligheden efter en skøn Ansigtsform havde kastet hende ind i den Forestillingshvirvel, der endte med Feberfantasier og en hidsig Sygdom. Fantasilivet fra hin legemlige og aandelige Udviklingsperiode dukkede nu friskt og fornyet op i hendes sind. Blandt flere Billeder i hendes Værelse stod der en god Afstøbning i formindsket Størrelse af Thorvaldsens Daabsengel, som man saa ofte havde smigret hende med, at hun lignede. I en Skuffe havde hun forvaret det Portrait, som Fætter Jørgen havde tegnet af hende for tre Aar siden. Dette tog hun nu frem og sammenlignede det baade med Daabsenglens Ansigt og med sit eget Speilbillede. Hvad Formernes Skjønhed, Reenhed og Harmoni angik, havde det vel betydelige Mangler og havde ikke den fjerneste Lighed med det ideale Konstværk, hvorimod det besad en fjern, men umiskjendelig Lighed med Grundformerne i hendes nuværende Ansigt. Den Mangel paa Forhold og Harmoni, det fornemmelig led af, var dog saa betydelig formindsket ved det naive, uskyldige, livlige og følelsesfulde Udtryk, en kjærlig Opfattelse havde lagt deri, at det nu næsten 152 behagede hende meer, end hendes nærværende smukt uddannede Ansigt. Under denne Sammenligning mellem hendes Barneansigt og hendes nærværende Udseende var det hende som Barndomslivet gjenfødtes i hendes Indre, og selv hvad hun ansaae for Drømme og Fantasier fra hin Tid, blev hende atter virkelig Hun huskede paa sin

Gudmoder og hendes Eventyr; hun syntes igjen at see hendes Bolig i Skoven, med Humlerankerne om Muren, og de smukke Roser og Lilier i den lille maanalyse Have; hun saae Stuen med Alkoven og Bordet med den hemmelighedsfulde Bog; hun saae det blanke Messingfad med det hvide Sand og de gaadefulde Tegn i Sandet, hvori hun lagde sine smaa Fingre; hun saae Lysglimtet og følte ligesom paany den electricke Prikken i Fingrene, som da hun udsagde hin mægtige Aands Navn, der skulde give hende Tryllemagt. Uvilkaarlig betragtede hun sine Fingre og begyndte, med Billedet af sit Barneansigt for sig, at berøre sit Ansigt for Speilet, ligesom for at give det Noget af det tabte Udtryk tilbage. Formerne rørte hun dog ikke ved: de syntes hende virkelig smukke, men kun kolde og udtryksløse. At det kun var ved Solens Opgang eller Nedgang, de fortryllede Fingre havde Magt, syntes hun at have glemt, og uden at agte paa Tiden, gjentog hun ofte uvilkaarlig, naar hun var ene, hin modellerende Berørelse især af Trækkene om hendes Mund.

☒ En Formiddag, som hun sad i denne Beskjæftigelse, blev hun overrasket ved et Besøg af Præsten, der havde confirmeret hende. Han traadte beskeden tilbage, i den Tanke, at hun endnu sad ved sit Toiletbord. Den Forlegenhed, hvormed hun reiste sig og bad ham blive, og den Hast, hvormed hun skjulte det lille Portrait i sin Speilskuffe, saavel som den besynderlige Beskjæftigelse med hendes Ansigt, som han havde overrasket hende i, bragte ham paa den Formodning, at hun havde sminket sig. Uden dog at ville lade sig mærke dermed, vidste han, efter nogle indledende Bemærkninger, i Anledning af Thorvaldsens Daabsengel, at bringe Samtalen hen paa Forholdet mellem den indre og ydre Skjønhed. Han bemærkede hvorledes Udtrykket i de blotte Former, selv uden Farve, kunde indeholde den høieste Skjønhed, naar Formen udsprang af en tilsvarende skjøn Idee. I den Overbeviisning, at Forfængelighed var hendes Hovedfeil, og at hun med sit klare Blik maaskee kun behøvede at see det, for med sin kraftige Villie at bekæmpe denne Feil, vidste han saaledes at lede hendes Tanker, at det tilsidst blev hende selv og ikke ham, der klarest

153 udviklede Sandheden af den indre aandelige Skjønheds Nødvendighed, som Betingelse for den ydre, hvor den med Liv og Sandhed skulde tiltale Menneskehjertet. Hun var imidlertid for klog til, ikke at have mærket hans Hensigt, og han havde ikke havt Fiinhed nok til aldeles at skjule sin Mistanke.

☒ »De anseer mig for uhyre forfængelig, og dertil har De havt Ret« - sagde hun pludselig med et gennemtrængende Blik. - »De troede, jeg sminkede mig« - vedblev hun med et Smil, medens hun dyppede et hvidt Klæde i Vand og lod det glide over sine blomstrende Kinder, uden at det berøvede dem det Mindste af deres friske Farve - »see, deri tog De fejl; men hør dog ogsaa, hvad jeg var forfængelig nok til at skjule Dem!« - her fremtog hun det lille Portrait - »See! saa styg - eller om De vil - saa smuk var jeg for nogle Aar siden. - Jeg falder undertiden i Tanker derover, og bilder mig da ind, jeg forstaaer Billedhuggerkonsten paa en egen Maade og kan tilbagegive mit Ansigt det Udtryk, det har tabt; men det er kun en barnagtig Erindring fra Eventyrverdenen. Nu seer jeg klart, hvad jeg dog altid dunkelt fornå: der er en indre Maler og Billedhugger i os, ligesom der er en indre Læge og Præst, om jeg saa maa sige. Det er ikke første Gang denne Tanke paatrænger sig mig« - vedblev hun og fremtog en Bog, hvori hun havde afskrevet endeel Sange og Digte, der til forskjellige Tider havde tiltalt hende, og hvori hun tillige af og til havde nedskrevet en eller anden Bemærkning, som hun ikke vilde glemme. »See her, hvad jeg for nogle Dage siden nedskrev, efter at jeg i flere Uger havde følt mig høist ulykkelig! Jeg havde glemt det igjen, da De her overraskede mig i min barnagtige, næsten sindsforvirrende Beskjæftigelse med det mig saa forhadte Udtryk i mit Ansigt -« Hun rakte ham Bogen og han læste: »Det Billede af vor Sjæl, den Lægedom for vort Hjerte, den inderlige Tro og den Salighed, vort eget skjulte inderste Væsen, ved en høiere guddommelig Kraft, skaber eller tilegner sig og uddanner i vort Indre, det kan først give vort ydre Aasyn sandt Liv og Skjønhed - det kan først lægge Udtryk i vort Blik og Sandhed i vor Tale og Salighed i Smilet om vore Læber.« Han rakte hende Bogen tilbage med et deeltagende Blik. »Det er virkelig« - sagde han bevæget - »hvad den Sjælesørger kunde have sagt Dem, som gjennemsaa deres Inderste.«

☒ Hun fortalte ham nu hele sit lille Barneeventyr og hvorledes hun nylig havde mærket, at den Attraa efter Skjønhed, der oprindeligt 154 udsprang af hendes Sorg over Andres formeentlige Ukjærlighed, var bleven til en farlig Behagesyge hos hende, og at hun derved var bleven en tom, huul Maske, og havde været nær ved at tabe det Dybeste og Bedste, hun eiede, for prunkende Kundskaber, jammerlige Talenter og et skuffende behageligt Ydre. Hun tilstod ham oprigtig, at hans hele Confirmations-Underviisning hidtil havde været spildt for hendes Hjerte, medens den alene havde beskjæftiget hendes Tænkning. Selv da hun paa Kirkegulvet modtog Haandspaalæggelsen og bekræftede sin Daabspagt, havde det kun været hende en smuk Ceremoni, der var nær ved at kede hende; men da havde hun fundet Trøst paa en Maade i sin Psalmebog, i hvis blanke Bind hun havde speilet sig. - Først fra det Øieblik, hendes Fætter Jørgen havde forladt hende, maaskee for bestandig, var der faldet ligesom et Slør fra hendes indre Øie, og først da havde hun seet, at hun endnu dog eiede en hemmelig Skat i sit Indre, som hun maatte gribe og bevare, for ikke at blive en blot smuk, men aandløs Menneskelarve.

☒ Hvad der i denne Hjerteudgydelse forekom Præsten besynderligst, var hendes Eventyr med Gudmoderen, den gamle Fru Sommerkjær, hvilket han ikke kunde ansee for nogen Drøm eller Fantasi, da han kjendte baade hende og hendes Bolig, der aldeles svarede til Thoras Beskrivelse; han vidste ogsaa, at hin gamle Kone for nogle Aar siden havde været henfalden til Læsning af magiske Skrifter og troet sig i Besiddelse af

den saakaldte lyse Magi, der ved gode Aanders Hjælp vil foretage mirakuløse Gjerninger. I den senere Tid havde hun opgivet dette Sværmeri og selv faaet Skrupler derover, medens hun havde læst i en af sine hemmelige Bøger, at der kunde blande sig virkelig Trolddom dermed, og at Dæmoner og onde Aander kunde skuffe den oprigtigste Sjæl, der dyrkede Magien, saasnart man udstrakte sine Ønsker om en høiere Naturs Indvirkning til de ydre og verdslige Ting. Om sin Sammenkomst med Thora havde hun dog aldrig betroet Præsten Noget; men hun havde havt en ængstelig Samtale med ham om sin kjære Guddatter, kort efter at hun havde seet hende paa hendes Confirmationdag i Kirken.

✕ Den Forandring, der efterhaanden foregik i Thoras Indre, røbede sig paafaldende i hendes hele Adfærd og behagede kun lidet hendes Forældre, der havde en heftig Gru for enhver aaridelig Bevægelse hos hende og ofte frygtede for, at den Sindsforvirrede, de for nogle Aar siden troede at have bemærket hos hende, nu i en anden Skikkelse 155 vilde komme tilbage. Hun fandt ikke meer Smag i det Selskab og den Underholdning, hvori hun i de sidste Aar havde glimret. Man overraskede hende ofte med forgrædte Øine, uden at hun vilde sige nogen Grund dertil, og naar hendes ungdommelige Natur yttrede sig i lunefuld Skjemt, var det mere humoristisk end vittigt. Der skjulte sig ofte en vemodig Følelse og inderlig Medlidenhed med hende selv og Andre i hendes muntreste Indfald, og det Meste af hvad hun før, med den lidt flauue fjasende Ungdom i Omegnen, havde fundet morsomt, var nu det Eneste, som hun ret kunde have Lyst til at see i et latterligt Lys. De Bøger, hun nu helst læste, vare som oftest af en aldeles modsat Aand og Tendents, end hvad der før havde underholdt hende. Musikken elskede hun meer, end tilforn; men hun dyrkede den nu helst i Eenrum. Der kom nu Toner fra hendes Fortepiano og hendes Bryst, som med et langt friere og stærkere Udtryk, end hvad hun nogensinde yttrede med Ord, røbede en dybt bevæget Sjæl og en dæmpet tilbagetrængt Lidenskabelighed.

✕ Det dybere Blik i hendes eget Indre og den Omhu for at udvikle den sande høiere Natur i sig, som først var fremkaldt ved hendes tilbagevendte Barndomskjærlighed og i Førstningen havde knyttet sig til Ønsket om det ædlere og høiere Udtryk i hendes Ansigt, som Fætter Jørgen havde savnet - denne Fremkaldelse af hvad hun kaldte sin indre Læge, Billedhugger og Maler, blev efterhaanden saa mægtig og saa frigjort fra ethvert Hensyn paa hendes ydre Skikkelse, at hun næsten aldrig meer betragtede sit Ansigt i Speilet. Hun havde endogsaa faaet en vis Gru derfor, som noget Dæmonisk og Forvildende, uagtet hun selv smilte derover, som en Levning af hendes Barndoms-Overtro. En Omstændighed var indtruffen, som uvilkaarlig bestyrkede hende i denne Forestilling. Hun havde nogle Gange troet at see et Lysglimt bagved sig, naar hun spillede sig, og hun havde troet, at det lynede, uagtet ingen Andre vilde have lagt Mærke dertil - og da havde hun altid tillige fornummet en besynderlig Sittren i de tre forreste Fingre paa hendes høire Haand. Hun havde i nogen Tid i disse Fingre følt en Smerte, der af Lægen betragtedes og behandledes som noget Rheumatisk; men Thora kunde ikke tilbageholde den Forestilling, at det magiske Konststykke, der i hendes Barndom var foretaget med disse Fingre - og som hun ikke længer kunde ansee for en Drøm eller Feberfantasi - muligen kunde staae i Forbindelse dermed, og at denne Lidelse kunde være Følgen af et Indgreb i en

156 Naturhemmelighed, der laae udenfor det Tilladtes Grændser i denne vor Tilværelses Sphære. Hun havde ofte tænkt paa at besøge sin gamle Gudmoder i Skovhuset, for at tale med hende derom; men hun havde dog altid udsat dette Besøg af en uvilkaarlig Frygt for at inddrages for dybt i den Forestillingskreds om de magiske Kræfter, der engang havde havt en saa forvirrende Indflydelse paa hendes Fantasi.

✕ Smerten i Fingrene tiltog imidlertid i høi Grad: de opsvulmede, og, efter mange mislykkede Forsøg paa at helbrede dem, erklærede Lægen en Dag, at der var Beenædder og nu tillige Koldbrand i dem, og at der var ingen Redning for hendes Liv, hvis ikke alle tre Fingre inden 24 Timer bleve afsatte.

✕ Bekymringen var stor i Familien; men Thora fandt sig deri med en mageløs Resignation. Det var ved Paasketiden i det tredie Aar efter herides Confirmation. Hun gik nu i sit nittende Aar, og var saavel for sin Skjønhed, som endnu mere for sin usigelige Elskværdighed og Mildhed, næsten tilbedet af Enhver, der kjendte hende. Ulykken med hendes Fingre havde vakt almindelig Deeltagelse. Alle havde villet give Raad, og der var ogsaa blevet talt om, at lade hende en saakaldet klog Kone, som ofte havde helbredet farlige og af Lægerne opgivne Beenskader, men som i de sidste Aar havde afholdt sig derfra, enten af religiøse Skrupler, som Nogle paastode, eller af Frygt for at forfølges som Qvaksalverske og mistænkes af Almuen for Hexeri og Trolddom. Hun havde aldrig taget Betaling for sine Mirakelkure og hun rostes af Alle for sit fromme Levnet. Denne kloge Kone var Thoras Gudmoder. Ved Lægens Erklæring om den nødvendige Operation, raadede man atter til at søge Hjælp hos denne Kone, og Thoras Forældre med hele Familien vilde have Bud til hende.

✕ »Nei, nei!« - udbrød Thora heftig og bestemt, da hun hørte hvad man havde for - »jeg har nu ikke seet Gudmoder i sex Aar. Som Barn havde jeg stor Glæde af hendes Eventyr, og det Indtryk, hun gjorde paa mig, den eneste Gang jeg synes, at jeg har besøgt hende, glemmer jeg aldrig. Men jeg veed, hun befatter sig ikke meer med hine hemmelighedsfulde Konster - og jeg er selv bange derfor. Lad i Guds Navn Lægen komme i Morgen tidlig og foretage det Nødvendige L«

☒ Det var henad Aften. Thora var gaaet tilsengs og led frygteligt; men hun klagede ikke. Der var en Fred og Mildhed udbredt over hendes Ansigt, som gav det et næsten forklaret Udtryk - og man frygtede for hendes Liv. Kort før Solnedgang holdt der en Vogn for 157 Døren. Man troede, det var Lægen, der for en Time siden havde forladt den Syge, og som nu allerede kom med sine Instrumenter for at foretage Operationen. Man ilede spændt og forskrækket ud, for at modtage ham. Men det var ikke Lægen; det var en smuk gammel Kone, der steg ud af Vognen med en lille Kasse under Armen. Hun bar en græsgrøn Silkekaabe og en sort Kysehat. Hendes Ansigt var gjennemfuret af Rynker, men overordentlig flint og dannet. Hun bar et Par store grønne Brilller og støttede sig ved en Krykkestok. Det var Thoras Gudmoder, den bekjendte »kloge Kone«, som havde hørt det ulykkelige Tilfælde med hendes Guddatters Haand, og at der nu havde slaaet sig Koldbrand til. Hun bad kun om Tilladelse til at see hende og tale et Øieblik med hende i Eenrum inden Solen gik ned.

☒ Uden at melde hendes Ankomst eller spørge om Thoras Indvilligelse, lukkede de bekymrede Forældre, der nu havde meer Tro til den kloge Kone end til Lægen, den milde gamle Kone ind til Thora og lod dem være ene.

☒ Hvad de talte sammen og hvad hun foretog sig med den Syge, vidste Ingen. Familien stod i spændt Forventning i den næste Stue. Omtrent et Qvarteer forløb. Solen var gaaet ned. Da aabnedes Døren til Thoras Kammer, og den gamle Kone traadte ud, ledsaget af Thora selv, der bevægede den syge Haand uden Smerte og under hjertelige Taksigelser og Omfavnelser fulgte den Gamle tilvogns. »Jeg er helbredet« - sagde hun - »og uden alle hemmelige Konster. Hvad jeg har brugt, skal Lægen selv undersøge og bedømme. Det er de uskyldigste og simpleste Ting af Verden.« Hun viste dem sine Fingre. De vare endnu kun noget røde; men Svulsten var forsvunden; de vare bevægelige, og hun følte ingen Smerte i dem.

☒ Glæden var stor i Familien. Næste Morgen tidlig kom Lægen med sine Instrumenter for at foretage Operationen. Han saae og hørte med Forbauselse hvad der var skeet; han undersøgte paa det Nøiagtigste det anvendte Lægemedel; det bestod i en simpel uskyldig Urtesaft, som han vel vidste havde medicinal Virkning, men hvis Anvendelse i dette Tilfælde var ham ubekjendt. Inden faa Dage var Thora fuldkommen helbredet, og Rygtet fortalte nu mange Eventyr om Besværgelser og hemmelige Konster, hvorved den »kloge Kone« skulde have udøvet denne Mirakelkuur.

☒ Uagtet Thoras Forsikkring og Lægens Vidnesbyrd om det aldeles Uskyldige i denne Helbredelse, foranledigede dog det almindelig 158 udbredte Rygte en retslig Undersøgelse, og da det under samme blev oplyst, at den saakaldte kloge Kone for nogle Aar siden havde foretaget sig adskillige Konster og hemmelighedsfulde Ceremonier, der af Almuen betragtedes som Trolddom, og at hun beviislig, uden Tilladelse til Lægepraxis, havde helbredet Mange - blev hun dog dørrnt til en Straf, der for hendes Ære var høist krænkende, og - uagtet alle Forbønner - maatte hun udholde nogle Dages Fængsel paa Vand og Brød

☒ Kort efter at Thoras Gudmoder havde udstaaet denne Straf, som hun med den største Mildhed og Sagtmodighed fandt sig i, faldt hun i en svær Sygdom, og Lægen tvivlede om hendes Liv. Thora sad nu Dag og Nat ved hendes Sygeleie i den lille hyggelige Skovbolig. Det var henimod Pintsen. Foraaret var frembrudt med al sin Herlighed; men den gamle Kones Livslys brændte stedse mattere. Pintsemorgen, da Solen stod op, sad hun halv opreist i sin Seng og fæstede sine stille brune Øine paa Thora, som sad indslumret i Lænestolen ved hendes Alkove. De grønne Brilller laae paa Bordet over den aabnede Bibel, og et næsten udrundet Timeglas stod blandt nogle Medicinflasker ved Siden. Solstraalerne spillede ligesom dandsende i Vindueskarmen, og Daglyset oplyste Thoras noget blege, men usigelig deilige Ansigt. »Sov sødelig, mit kjære Gudbarn!« - hviskede den stille dødblege Kone og berørte sagtelig hendes Ansigt og Bryst - »Gud har tilgivet dig og mig vort formastelige Indgreb i hans hemmelige Kræfters Verden. Du var reen og uskyldig - du kom til mig, som et uvidende Barn, og jeg bibragte dig i min Forblindelse en Kraft i din Barnehaand, som jeg troede kun de rene gode Aander kunde uddele -Kraften kom vel fra Kræfternes Herre; men han tillod kun hvad han ei vilde hindre - han gav en fristende og gjøglende Aand Magt til at paatage sig Lysaandens Skikkelse - for at prøve dig og straffe min Formastelse. Dog - Vorherre skee Lov og Priis! - Prøven bestod du, hvor farlig den saa blev dig, og min Straf blev det mig forundt at udstaae i denne Verden. Nu har vi begge seiret - dig venter et lykosaligt Liv her - og mig en salig Bortgang herfra. - Gud lade os begge mødes engang i hans Klarheds og Sandheds Rige!« - med disse Ord bøiede hun sig ud over den slumrende Pige og berørte hendes Pande med sine dødblege Læber. Hun greb Thoras Haand og slog et Kors over de tre helbredede Fingre. Derpaa sank hendes Hoved tilbage paa

159 Lei et i Alkoven; hun foldede sine Hænder over sit Bryst - drog et let Suk og udaandede det sidste Livspust med et stille Smil.

☒ I samme Øieblik aabnede Thora sine store sorte Øine og betragtede hende. Hun havde ligget i en halv bevidst Dvale og hørt hvert Ord, hendes Gudmoder hviskede. Hun havde fornummet med en indre Sands Haandspaalæggelsen over sit Ansigt og Bryst; hun havde følt den kjære Gudmoders Afskedskys paa sin Pande og det sagte lille Tryk af hendes Haand, medens hun fornam en Sittren i de tre helbredede Fingre og

klart var sig bevidst, at de bleve velsignede. Nu kunde hun først røre sine Lemmer; hun reiste sig stille og saae paa den Bortslumredes Ansigt, som nu en Solstraale fra Vinduet ligesom omgav med en Glorie, medens det sidste Spor af Aandens Flugt svævede hen over det og gav det et saligt Udtryk af Fred og himmelsk Glæde.

☒ »Gud glæde evig din Sjæl, fromme Gudmoder!« - hviskede Thora og knælede ved hendes Leie, medens milde Vemodstaarer randt ned over hendes nødbrunne Kinder.

☒ Hun laae endnu i denne Stilling ved den Dødes Leie, da hun bemærkede en Lyd af hviskende Stemmer omkring sig. Det var hendes Forældre, der sagte vare traadte ind tilligemed Lægen og en fremmed ung Mand, der mest af Alle syntes greben af den stille, høitidelig skjønnede Gruppe ved Alkoven. - Det var Fætter Jørgen, der som en duelig Konstner var kommen hjem fra sin Udenlandsreise og forgjeves havde søgt Thora hos Forældrene. Efter hvad han hos dem og Alle havde erfaret om hende, maatte hun være bleven til en sand Engel, der selv var skjønnere, end hint herlige Konstværk, man engang havde lignet hende med. Nu, da han saae hende i denne Stilling og saac hendes Ansigt oplyst af den stigende Pintsesol - svimlede det for hans Øine, og han syntes at see et Billede fra en høiere Verden.

☒ Deres Møde ved den fromme Gudmoders Døds seng var et stille men inderligt Favntag. Da de næste St. Hansaften kjørte til Kilden i Skoven - gik de om Aftenen, som et lykkeligt nygift Ægtepar, til Gudmoderens Skovbolig, for at see hvorledes dens nye Beboerinde, en Søster til den Afdøde, efter Løfte lod Alting staae der i samme Orden og paa samme Sted, som i den gode Gamles Tid Humlerankerne snoede sig som før om Muren. Roserne og Lilierne duftede atter drømmende i Maaneskinnet. Den gamle hvide Kat laae og snurrede paa Dørtærskelen. Alkoven med det grønne Forhæng stod paa samme 160 Sted og Bordet midt i Stuen; men der laae ingen hemmelighedsfulde magiske Bøger paa Bordet. - Den opslagne Bibel laae der med Gudmoders grønne Brillen over det Sted, hun sidst havde læst - og det udrundne Timeglas var omslynget med en frisk Krands af SkovAnemoner.